

Sygn. akt VII U 3351/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Ewa Downar-Zapolska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Wronkowska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2013 r. w Gdańsku

sprawy P. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania P. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 29 października 2012 r. nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu P. M. prawo do emerytury od dnia 18 marca 2013 r. i ustala, że organ emerytalny nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji

II. zasadzą od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz ubezpieczonego P. M. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

VII U 3351/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 października 2012 r. (...) Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu P. M. prawa do emerytury w oparciu o ustalenie, iż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach. (k. 4 akt sprawy)

Od decyzji organu rentowego odwołał się ubezpieczony wskazując, że przez cały okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...), a następnie w Zakładach Budownictwa (...) zatrudniony był na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony. Wyjaśnił, że w okresie od dnia 19 grudnia 1983 roku do dnia 31 sierpnia 1990 roku pracował jako kierowca autokaru marki (...). Wskazał ponadto, że zaświadczenie z Klubu Sportowego (...) jest oryginalne z oryginalną pieczętką pracodawcy oraz podpisem dyrektora mgr inż. J. B.. Wnioskodawca oświadczył także, że na dzień dzisiejszy nie rozwiązał umowy o pracę z obecnym pracodawcą, z uwagi na fakt przebywania na zasiłku rehabilitacyjnym do dnia 17 marca 2013 roku oraz wyjaśnił, że po zakończeniu okresu zasiłku chorobowego dostarczył świadectwo pracy z obecnego zakładu pracy. (k. 2 akt sprawy)

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił łączny okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 29 lat, 1 miesiąc i 25 dni. Jednakże nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Na podstawie przedłożonej dokumentacji pozwany nie uznał wnioskodawcy okresu zatrudnienia w Zakładach Budownictwa (...) w G. od dnia 05 lutego 1974 roku do 31 marca 1974 roku, okresu od dnia 21 sierpnia 1975 do 20 marca 1977 roku, okresu od dnia 2 lutego 1978 roku do dnia 31 marca 1982 roku. Pozwany nie uznał również okresu zatrudnienia w Zakładach Budownictwa (...) w G. od dnia 1 lipca 1991 roku do dnia 12 grudnia 1995 roku z uwagi na fakt, iż ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, a z dokumentacji przedłożonej przez wnioskodawcę nie można ustalić charakteru wykonywanej pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał także, że ubezpieczony pozostaje w stosunku pracy z tytułu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. (k. 5-6 akt sprawy)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony P. M., urodzony (...), z zawodu kierowca, w dniu 7 maja 2012 r. złożył wniosek o emeryturę.

(bezsporne: akta ZUS - wniosek przyznanie emerytury k. 1-2)

Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, a w dniu złożenia wniosku o emeryturę pozostawał dalej w stosunku pracy.

Na mocy decyzji pozwanego organu ubezpieczonemu przyznano świadczenie rehabilitacyjne na okres od dnia 19 września 2012 roku do 17 marca 2013 roku

Decyzją z 29 sierpnia pozwany odmówił przyznania ubezpieczonemu emerytury z uwagi na fakt nieudowodnienia 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Pozwany ustalił, że staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi łącznie na 29 lat, 10 miesięcy i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Staż pracy w szczególnych warunkach ustalił na 5 lat, 7 miesięcy i 24 dni.

(bezsporne: akta ZUS - wniosek przyznanie emerytury k. 1-2, decyzja organy rentowego dnia 18.10.2012 r. przyznająca prawo do świadczeń rehabilitacyjnych – nienumerowane karty akt rentowych karta przebiegu zatrudnienia – k.86 decyzja ZUS odmawiająca przyznania emerytury z dnia 29.08.2012 r. – 87,)

Ubezpieczony od 16 września 1969 roku do 2 lutego 1974 roku zatrudniony był w Budowlanej Spółdzielni Pracy na stanowisku kierowcy, z tym zastrzeżeniem, że w latach 1971 -1973 odbywał zasadniczą służbę zawodową. W okresie od dnia 5 lutego 1974 roku do dnia 5 maja 1975 roku wykonywał pracę kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy w Bazie Transportu Przedsiębiorstwa (...) w G. . Od dnia 8 maja 1975 roku do dnia 20 sierpnia 1975 roku jako kierowca świadczył prace w (...) Wydawnictwie (...) (...)W okresie od 21 sierpnia 1975 roku do 31 marca 1982 roku ubezpieczony pracował jako kierowca w Zakładzie Budownictwa (...) w G.. Następnie od 6 kwietnia 1982 roku do 5 czerwca 1982 roku pracował w charakterze kierowcy autobusu w Stoczni (...), a od 11 czerwca 1982 roku do 1 grudnia 1982 roku w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w G.. W okresie od 7 grudnia 1982 roku do 15 listopada 1983 roku był kierowcą w Przedsiębiorstwie (...) w G.. Od dnia 16 listopada 1983 roku do dnia 31 sierpnia 1990 roku pracował w K. S. (...) na stanowisku kierowcy z tym zastrzeżeniem, że z dokumentacji ubezpieczonego wynika, że pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy od 16 listopada 1983 roku do dnia 1 stycznia 1988 roku- a od tej daty łączył prace kierowcy z etatem instruktora siatkówki kobiet. Prace instruktora wykonywał po godzinach (co zajmowało ok. 2 godzin dziennie). Wnioskodawca podczas pracy w Klubie Sportowym (...) kierował autobusem typu autosan (posiadającym 38 miejsc) oraz mikrobusem (który mógł pomieścić 8 pasażerów).

Od 2 października 1990 roku do dnia 31 lipca 1997 roku jako kierowca pracował w Zakładach Budownictwa (...), z zastrzeżeniem że w okresach od 13 grudnia 1995 roku do 31 grudnia 1995 roku, od 02 stycznia 1996 roku do 31 marca

1996 roku oraz od 01 kwietnia 1996 roku do 31 lipca 1997 roku ubezpieczony przebywał na urloпах bezpłatnych. Od 2 stycznia 1996 roku do 16 czerwca 1998 roku, od dnia 17 czerwca 1998 roku do 19 września 2001 roku oraz od 15 listopada 2002 roku do 16 listopada 2003 roku o wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracował na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony w przedsiębiorstwie (...). Od 19 września 2001 roku do 6 września 2002 roku ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy – mechanika w przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. Następnie od 12 lutego 2004 roku do 24 czerwca 2005 roku pracował w Firmie Handlowej (...) (w okresie od 12.02.2004 roku do 31.05.2004 roku w wymiarze połowy etatu, zaś od 31.05.2004 do 24.06.2005 w pełnym wymiarze czasu pracy). Od 01 września 2005 roku do 06 lipca 2006 roku był kierowca w przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. Od dnia 07 lipca 2006 roku wnioskodawca pracował w charakterze kierowcy pojazdu ciężarowego powyżej 3,5 ton. Do dnia 17 marca 2013 roku pobierał świadczenie rehabilitacyjne.

Przez wszystkie okresy zatrudnienia w Zakładzie Budownictwa (...) ubezpieczony zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton. Wnioskodawca kierował ciężarówkami typu J., S., K.

(dowód: akta sprawy – akta osobowe- umowy o pracę na czas próbny a następnie na czas nieokreślony na samochody ciężarowe 8,7 tony, i przeszerogowania . zeznania świadków A. Z. oraz J. C. k. – 49-51, zeznania ubezpieczonego – k. 50 w zw. z 28 akta ZUS – świadectwa pracy ubezpieczonego - k. 7-27,)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił go na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, w aktach osobowych wnioskodawcy oraz w aktach ubezpieczeniowych P. M. oraz P. C. pozwanego organu emerytalnego, której prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków A. Z. oraz J. C., które były jasne, spójne, logiczne i w ocenie Sądu zasługiwały na walor wiarygodności, tym bardziej, że korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami ubezpieczonego.

Odwołanie ubezpieczonego należało uwzględnić.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009, Nr 153 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do dyspozycji art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje

emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w dziale VIII (prace w transporcie i łączności) pod pozycją 2 wymienione są prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 02 lipca 2011 r. osiągnął 60 rok życia, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze co najmniej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, oraz pozostaje w stosunku pracy z uwagi na fakt iż pobiera świadczenie rehabilitacyjne od pozwanego.

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach może zostać uznany okres pracy wnioskodawcy w Zakładach Budownictwa (...) w G. w okresach : od dnia 5 lutego 1974 roku – 31 marca 1974 roku , od dnia 21 sierpnia 1975 roku do 20 marca 1977, od dnia 02 lutego 1978 roku do 31 marca 1982 roku oraz od dnia 01 lipca 1991 roku od 12 grudnia 1995 roku. Sąd Okręgowy badał również, czy za prace w szczególnych warunkach można uznać okres zatrudnienia w Klubie Sportowym (...) w okresie od dnia 19 grudnia 1983 roku do dnia 31 sierpnia 1990 roku.

W ocenie Sądu, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w okresach : od dnia 5 lutego 1974 roku – 31 marca 1974 roku , od dnia 21 sierpnia 1975 roku do 20 marca 1977, od dnia 02 lutego 1978 roku do 31 marca 1982 roku oraz od dnia 01 lipca 1991 roku od 12 grudnia 1995 roku w Zakładach Budownictwa (...) w G.

znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, tj. m.in. w dokumentacji osobowej, ale przede wszystkim w zeznaniach świadków: A. Z. oraz J. C..

Podczas zeznań świadek A. Z. podał, iż pracował z ubezpieczonym w Przedsiębiorstwie (...), które następnie zostało w przekształcone w Zakładzie (...) w okresie od 1974 roku do 1991 roku na stanowisku kierowcy. Wskazał także, że w zakładzie były wyłącznie samochody ciężarowe oraz autobusy- autosany oraz jelicze, przewożące ok. 50 pasażerów. Wnioskodawca pracował jako kierowca (...), sporadycznie zdarzało się że kierował autobusami w zastępstwie innych pracowników. Ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze pracy. Świadek nie pamiętał, aby wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym.

Świadek J. C. zatrudniony w Zakładzie (...) w okresie od 1974 roku do 1993 roku potwierdził, że wnioskodawca jeździł „cementowozem” w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadek zeznał, że otrzymał świadectwo pracy w szczególnych warunkach wystawione przez Zakład (...).

Zaznaczyć przy tym trzeba, iż dla określenia czy dana praca wykonywana jest w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze nie ma znaczenia nazwa stanowiska pracy, ale charakter faktycznie wykonywanych czynności, tak też wypowiedział się Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 kwietnia 2004 roku, sygn. akt II UK 337/03 (OSNP 2004/22/392), który to pogląd Sąd w tym składzie w pełni podziela. W związku z powyższym, kwestia nazewnictwa stanowiska przez pracodawcę, które zajmował wnioskodawca, nie ma charakteru przesądzającego. Raz jeszcze należy wskazać, że zebrany w sprawie materiał dowodowy w pełni potwierdził, że wnioskodawca przez sporny okres zatrudnienia w zakładach Budownictwa (...) tj. od dnia 5 lutego 1974 roku – 31 marca 1974 roku, od dnia 21 sierpnia 1975 roku do 20 marca 1977, od dnia 02 lutego 1978 roku do 31 marca 1982 roku oraz od dnia 01 lipca 1991 roku od 12 grudnia 1995 roku wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony w pełnym wymiarze pracy.

W ocenie Sądu wnioskodawca nie może ponosić negatywnych konsekwencji niewystawienia przez Zakład (...) świadectw pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony nie upomniał się o takie świadectwo, gdyż nie był świadomy, że jego okazanie będzie niezbędnym warunkiem ustalenia prawa do emerytury z uwagi na fakt wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przez pozwanego.

Zdaniem Sądu, ubezpieczony spełnił zatem wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął wymagany wiek 60 lat, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz nie pozostaje w stosunku pracy, a także spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, albowiem raz jeszcze wskazać należy, iż Sąd uznał, że wnioskodawca w okresie od dnia 5 lutego 1974 roku – 31 marca 1974 roku, od dnia 21 sierpnia 1975 roku do 20 marca 1977, od dnia 02 lutego 1978 roku do 31 marca 1982 roku oraz od dnia 01 lipca 1991 roku od 12 grudnia 1995 roku wykonywał prace kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony., wobec tego był zatrudniony na stanowisku, o którym mowa w pkt 2 działu VII wykazu A, a stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Uwzględnienie w/w okresu wskazuje, iż staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych jest dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania wnioskodawcy świadczenia emerytalnego w obniżonym wieku

Sąd nie uwzględnił wnioskodawcy okresu pracy od 19 grudnia 1983 roku do 31 sierpnia 1990 roku w Klubie Sportowym (...), z uwagi na fakt, iż ubezpieczony w /w okresie nie był wyłącznie kierowcą pojazdów powyżej 3,5 tony, kierował również mikrobusami

Mając na uwadze treść art. 100 ust 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, Nr 153 poz. 1227 ze zm) , który stanowi, jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania

pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia – Sąd przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 18 marca 2013 roku tj. od wyczerpania okresu pobierania zasiłku rehabilitacyjnego.

Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym powstanie prawa przesuwa się do końca okresu pobierania zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego lub wynagrodzenia chorobowego, choćby zainteresowany spełnił warunki nabycia prawa do emerytury lub renty w czasie pobierania tamtych świadczeń (wyroki SN: z dnia 7 lipca 1995 r., II URN 56/94, OSNAPiUS 1995, nr 24, poz. 302 i z dnia 31 marca 2000 r.) (za: Antonów K. Ustawa o emeryturach i rentach z FUS komentarz)

Zdaniem Sądu Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, bowiem na podstawie przedłożonych świadectw pracy pozwany nie był w stanie jednoznacznie stwierdzić czy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze wspornym okresie wykonywał pracę w szczególnych warunkach o których moa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. nr 8 poz.43)

W punkcie drugim sentencji wyroku, Sąd kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, art. 99 k.p.c. oraz w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349), Sąd Okręgowy w pkt II zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz ubezpieczonego podwójną stawkę opiewającą na kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mając powyższe na uwadze, uznając odwołanie wniesione przez ubezpieczonego za zasadne, na mocy cytowanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury, poczynając od dnia 18 marca 2013 r., tj. od wyczerpania okresu pobierania zasiłku rehabilitacyjnego.

/-/ SSA w SO E. Downar - Zapolska